

Willem Einthoven, nizozemski liječnik, rođen u današnjoj Indoneziji je dovršio prvi praktični sustav elektrokardiografije i 1924.g. dobio Nobelovu nagradu za medicinu. Einthoven je diplomirao medicinu u Utrechtu i postao profesor u Leidenu. Počevši od 1901. godine, dovršio je niz prototipova galvanometara. Uređaj je koristio vrlo tanku nit provodljive žice koja prolazi između vrlo jakih elektromagneta. Kada struja prođe kroz nit, magnetsko polje stvoreno strujom uzrokovalo bi pomicanje žice. Svjetlo je bacalo sjenku na pokretni valjak fotografskog papira, formirajući tako kontinuiranu krivulju .

Izvorni stroj je zahtijevao hlađenje vode za moćne elektromagnete i 5 ljudi za upravljanje, te je težio oko 270 kilograma. Ovaj uređaj je povećao osjetljivost standardnog galvanometra tako da se električna aktivnost srca mogla izmjeriti unatoč izolaciji mesa i kostiju.

Prije Einthovenovog vremena bilo je poznato da udaranje srca proizvodi električne struje, ali instrumenti tog vremena nisu mogli točno izmjeriti ovaj fenomen bez postavljanja elektroda izravno na srce. Iako su kasniji tehnološki napredci donijeli bolji i prenosiviji EKG uređaji, velik dio terminologije koja se koristi za opisivanje EKG-a potječe od Einthovena.

Njegova dodjela slova P, Q, R, S i T raznim otklonima i dalje se koristi. Pojam Einthovenov trokut nazvan je po njemu. Odnosi se na imaginarni obrnuti jednakostraničan trokut s središtem na prsima, a točke su standardni vodiči na rukama i nogama.

[Wikipedia.org](https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_electrocardiography)

VEZANI SADRŽAJI

{loadposition related}